

บทบรรณาธิการ

เรียงตามข้อสอบเน

เล่ม 6

#เคียงคู่ความสำเร็จ

วิพากษ์

ข้อ 2

คดีที่มีการร้องสอดแล้ว ต่อมาโจทก์ถอนฟ้องจำเลยไปหลังจากนั้น ศาลชั้นต้นดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อมา หากโจทก์เป็นฝ่ายชนะคดี ศาลจะพิพากษาบังคับให้เป็นไปตามคำขอของโจทก์ มิใช่เพียงยกคำร้องสอดเท่านั้น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 432/2560

ผู้ร้องสอดทั้งสามได้เข้ามาในคดี เป็นคู่ความฝ่ายที่สาม เป็นปฏิปักษ์ต่อโจทก์ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 57(1) แม้โจทก์จะได้ถอนฟ้องจำเลยไปหลังจากนั้น แต่ศาลชั้นต้นก็ได้ดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อมาในฐานที่โจทก์กับผู้ร้องสอดทั้งสามพิพาทกันในที่ดินพิพาท ดังนี้ เมื่อโจทก์เป็นฝ่ายชนะคดีและคำขอของโจทก์ที่เดิมขอบังคับจำเลยโดยขอให้เพิกถอนโฉนดที่ดินพิพาทนั้นอยู่ในสภาพที่เปิดช่องให้บังคับแก่ผู้ร้องสอดทั้งสาม ผู้เก็บรักษาโฉนดที่ดินพิพาทได้จึงชอบที่จะบังคับให้เป็นไปตามคำขอของโจทก์มิใช่แต่เพียงยกคำร้องสอดของผู้ร้องทั้งสามเท่านั้น ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวข้องด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชนศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกขึ้นฎีกา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 249 วรรคสอง อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่โจทก์ยื่นฟ้องคดีนี้

ข้อ 7

คดีที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดก่อนวันที่พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ฉบับที่ 27 พ.ศ. 2558 มีผลใช้บังคับในชั้นบังคับคดีขายทอดตลาดทรัพย์ที่ยึดผู้ซื้อทรัพย์สินและเจ้าพนักงานบังคับคดี

โอนทรัพย์สินที่ขายนั้นเป็นอสังหาริมทรัพย์ให้แก่ผู้ซื้อแล้ว ต่อมา ผู้ซื้อยื่นคำขอฝ่ายเดียวต่อศาลขอให้ออกหมายบังคับคดีให้จำเลยและบริวารออกไปจากที่ดินและสิ่งปลูกสร้างหากศาลชั้นต้นให้ยกคำร้องผู้ร้องจะขออนุญาตยื่นอุทธรณ์โดยตรงต่อศาลฎีกาตามมาตรา 223 ทวิ ไม่ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4976/2561

คดีนี้โจทก์ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสามต่อศาลแขวงสุพรรณบุรี ศาลแขวงสุพรรณบุรี ได้มีคำพิพากษาตามสัญญาประนีประนอมยอมความ จนคดีถึงที่สุดก่อนวันที่พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ฉบับที่ 27 พ.ศ. 2558 มีผลใช้บังคับ เมื่อวันที่ 8 พฤศจิกายน 2558 การที่ผู้ร้องเป็นผู้ซื้อทรัพย์สิน และเจ้าพนักงานบังคับคดีโอนทรัพย์สินที่ขาย อันเป็นอสังหาริมทรัพย์ ให้แก่ผู้ร้อง แล้วยื่นคำขอฝ่ายเดียวต่อศาลขอให้ออกหมายบังคับคดีเพื่อบังคับให้จำเลยและบริวารของจำเลยที่ไม่ยอมออกไปจากที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง เป็นการยื่นฟ้องกล่าวหาจำเลยและบริวารของจำเลยต่อศาลชั้นใหม่ตามวิธีการที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 334 บัญญัติไว้เป็นพิเศษ เมื่อวันที่ 7 กันยายน 2560 ภายหลังจากวันที่พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ฉบับที่ 27 พ.ศ. 2558 มีผลใช้บังคับแล้ว ซึ่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 244/1 เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติดังกล่าว มาตรา 4 บัญญัติให้คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่สุดและการฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ให้กระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากศาลฎีกาตามมาตรา 247 แก้ไขใหม่ โดยพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน ดังนั้น คดีนี้จึงไม่อยู่ในบังคับที่จะนำบทบัญญัติประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา

ความแห่งมาตรา 223 ทวิ เดิม ที่ถูกยกเลิกไปแล้ว โดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ฉบับที่ 27 พ.ศ. 2558 มาตรา 3 มาใช้บังคับได้ คำสั่งของศาลชั้นต้นที่ดำเนินการตามคำร้องของผู้ร้องที่ขออนุญาตอุทธรณ์โดยตรงต่อศาลฎีกา และให้ส่งถ้อยคำสำนวนนี้ไปยังศาลฎีกา จึงไม่ชอบและเป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน

*****ข้อสังเกต** การยื่นอุทธรณ์ต้องเป็นไปตามลำดับชั้นศาลเพราะประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 223 ทวิ ถูกยกเลิกไปแล้ว และคดีนี้เป็นกรณีต้องบังคับตามกฎหมายที่แก้ไข

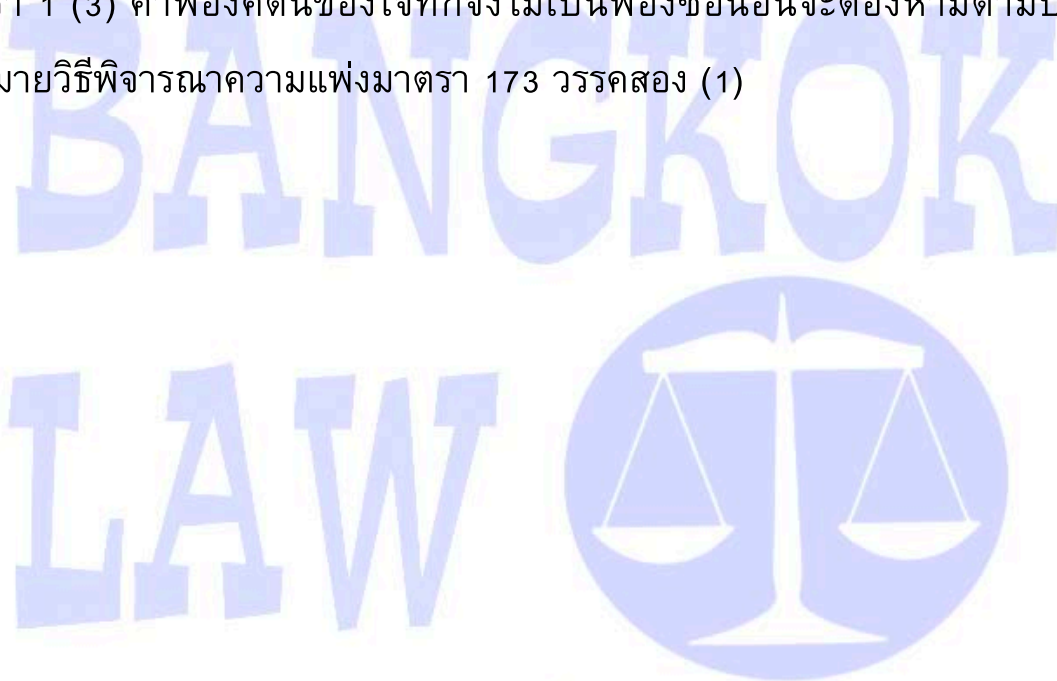
*****หมายเหตุ** เคยมีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4906/2559 วินิจฉัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 309 ตรี ซึ่งปัจจุบันคือมาตรา 334 ว่า การยื่นคำขอฝ่ายเดียวให้ออกทำไม่ครบไม่มีลักษณะเป็นการเสนอข้อหาต่อศาลอันจะเป็นคำฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 1(3)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4906/2559

โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยพร้อมบริวารออกไปจากที่ดินพิพาทและหรือถอนสิ่งปลูกสร้างออกไปจากที่ดิน และส่งมอบที่ดินพิพาทคืนให้แก่โจทก์ในสภาพเรียบร้อย กับให้จำเลยชำระค่าเสียหายจนกว่าจำเลยจะขนย้ายทรัพย์สินและหรือถอนสิ่งปลูกสร้างออกไปจากที่ดินพิพาทของโจทก์ ซึ่งเป็นการใช้สิทธิ์ในฐานะที่โจทก์เป็นเจ้าของทรัพย์สิน ตามที่โจทก์อ้างมาในคำฟ้องว่าโจทก์ซื้อที่ดินพิพาทได้จากการขายทอดตลาดของเจ้าพนักงานบังคับคดีในการบังคับคดีแพ่งของศาลชั้นต้น แม้โจทก์ในฐานะผู้ซื้อที่ได้รับที่ดินพิพาทจากเจ้าพนักงานครบคดีได้ ยื่นคำขอฝ่ายเดียวต่อศาลชั้นต้นให้ออกคำบังคับให้จำเลยในคดีดังกล่าวพร้อมจำเลยคดีนี้ ในฐานะบริวาร

ของจำเลยในคดีดังกล่าวออกไปจากที่ดินพิพาทที่โจทก์ซื้อได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 309 ตรี และศาลชั้นต้นได้มีคำสั่งให้ให้ออกคำบังคับแล้วก็ตาม แต่คดีดังกล่าวมิใช่เป็นเรื่องที่โจทก์ยื่นฟ้องจำเลยหากแต่เป็นการใช้สิทธิยื่นคำขอฝ่ายเดียวต่อศาลชั้นต้นให้ออกคำบังคับให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษาและบริวารออกไปจากอสังหาริมทรัพย์ที่โจทก์ได้ซื้อจากการขายทอดตลาดไม่มีลักษณะเป็นการเสนอข้อหาต่อศาลอันจะเป็นคำฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 1 (3) คำฟ้องคดีนี้ของโจทก์จึงไม่เป็นฟ้องชั้นอันจะต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 173 วรรคสอง (1)

#เคียงคู่ความสำเร็จ

วิอาญา

ข้อ 4

โจทก์ไม่มาศาลในวันนัดพร้อม เพื่อสอบคำให้การจำเลยและกำหนดวันนัดสืบพยานโจทก์ ศาลพิพากษายกฟ้องไม่ชอบ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7493/2560

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 160 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ถ้าโจทก์ไม่มาตามกำหนดนัด ให้ศาลยกฟ้องเสีย ซึ่งคำว่ากำหนดนัด ตามบทบัญญัติดังกล่าวหมายถึง กำหนดนัดไต่สวนหรือกำหนดนัดพิจารณา

โจทก์ไม่มาศาลในวันนัดพร้อม เพื่อสอบคำให้การจำเลยและกำหนดวันนัดสืบพยานโจทก์ ซึ่งมีใช้วันนัดพิจารณาหรือนัดสืบพยานโจทก์ แต่เป็นวันที่โจทก์มาศาลเพื่อกำหนดวันนัดสืบพยานโจทก์ และฟังกำหนดวันนัดพิจารณาคดี กรณีจึงไม่เข้าหลักเกณฑ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 166 วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา 181 ที่ศาลจะยกฟ้องได้ ดังนั้น ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ยกฟ้องโจทก์เพราะเหตุที่โจทก์ไม่มาศาลโดยไม่แจ้งเหตุขัดข้องโดยอาศัยบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 166 วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา 181 และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4 แล้วดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อมา หลังจากมีคำสั่งดังกล่าว จึงไม่ชอบ

*****หมายเหตุ** เคยมีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไปอีกแนวหนึ่งดังนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7846/2559

ตามคำขอท้ายคำฟ้องอาญาของโจทก์มีข้อความว่า ข้าพเจ้าได้ยื่นสำเนาคำฟ้อง โดยข้อความถูกต้องเป็นอย่างเดียวกันมาด้วย 1 ฉบับและรอฟังคำสั่งอยู่ ถ้าไม่รอให้ถือว่าทราบแล้ว และศาลชั้นต้นมีคำสั่งในฟ้องของโจทก์ในวันเดียวกันกับที่โจทก์ยื่นฟ้อง มีใจความว่าประทับฟ้องสำเนาให้จำเลยจำเลยถูกควบคุมอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เบิกตัวจำเลยมาสอบคำให้การพร้อมผู้ปกครองในวันที่ 22 พฤษภาคม 2558 แจ้งสถานพินิจและผู้ปกครองทราบ ดังนี้ ต้องถือว่าโจทก์ทราบคำสั่งศาลชั้นต้นที่สั่งให้ฟ้องของโจทก์และกำหนดสอบคำให้การจำเลยในวันดังกล่าวโดยชอบแล้ว โดยไม่จำเป็นต้องแจ้งคำสั่งศาลชั้นต้นให้โจทก์ทราบหรือมีหมายแจ้งวันนัดให้โจทก์ทราบอีก

การสอบคำให้การจำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 172 วรรคสอง เป็นการพิจารณาคดีอย่างหนึ่งภายหลังจากโจทก์ยื่นคำฟ้องต่อศาลแล้ว โดยกฎหมายกำหนดให้โจทก์หรือทนายโจทก์และจำเลยต้องมาอยู่ต่อหน้าศาลพร้อมกันและให้ศาลอ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟัง และถามจำเลยว่าได้กระทำผิดจริงหรือไม่ และจะให้การต่อสู้อย่างไรบ้างเมื่อจำเลยให้การอย่างไรก็ให้ศาลจดไว้ ซึ่งไม่ว่าจำเลยจะให้การรับสารภาพหรือให้การปฏิเสธฟ้องโจทก์โจทก์ยังคงมีหน้าที่ที่จะต้องแถลงให้ศาลทราบว่า ยังประสงค์จะให้ดำเนินการอย่างไรต่อไปหรือไม่ การนัดสอบคำให้การจำเลยจึงเป็นการนัดพิจารณาคดีซึ่งโจทก์มีหน้าที่ต้องมาศาลในวันดังกล่าว แม้คำสั่งศาลชั้นต้นจะไม่ได้กำหนดเวลาไว้ก็ตาม แต่โจทก์มีหน้าที่ต้องมาศาลตามเวลาที่ศาลเปิดทำการตามปกติ เพื่อให้การพิจารณาคดีของศาลดำเนินไปได้โดยรวดเร็วสมดังเจตนารมณ์ของกฎหมาย ทั้งศาลชั้นต้นได้ให้เจ้าหน้าที่หน้าบัลลังก์

โทรศัพท์ติดต่อไปที่สำนักงานของโจทก์ เพื่อแจ้งให้โจทก์มาศาลอีกทางหนึ่งแล้ว แต่ศาลรออยู่จนกระทั่งเวลา 16:30 น. โจทก์ก็ไม่มาศาลโดยไม่แจ้งเหตุขัดข้อง ดังนี้ เมื่อโจทก์ทราบนัดโดยชอบแล้ว แต่ไม่มาศาลตามกำหนดนัดสอบคำให้การจำเลย ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโจทก์เสียได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 181 ประกอบมาตรา 166

ข้อ 5

ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกกระทงละ 1 ปี ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้โดยให้ลงโทษปรับด้วย กระทงละไม่เกิน 40,000 บาท แต่ให้รอการลงโทษและคุมความประพฤติจำเลยไว้ ดังนี้ โจทก์จะฎีกาขอให้ไม่รอการลงโทษจำคุกแก่จำเลยไม่ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3730/2561

ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก 1 ปี ฐานพาอาวุธปืนไปในเมืองหมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก 6 เดือน ฐานประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส จำคุก 1 ปี รวมจำคุก 2 ปี 6 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 15 เดือน ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า ฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนโดยไม่ได้รับอนุญาตให้ลงโทษปรับ 20,000 บาท ฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมืองหมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต ปรับ 10,000 บาท และฐานประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส ปรับ 6,000 บาท อีกสถานหนึ่ง รวมเป็นปรับ 36,000 บาท เมื่อลดโทษให้กึ่งหนึ่งแล้วคงปรับ 18,000 บาท แล้วรอการลงโทษจำคุกและคุมความประพฤติจำเลยไว้ อันเป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 5 ลงโทษ

จำคุกจำเลยไม่เกินกระหนงละ 2 ปี และปรับไม่เกินกระหนงละ 40,000 บาท จึงห้ามมิให้ คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 219 การที่โจทก์ฎีกาขอให้ไม่รอกการลงโทษจำคุกแก่จำเลยเป็นการโต้เถียงดุลย พินิจในการกำหนดโทษของศาลอุทธรณ์ภาคห้า เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง จึงต้องห้ามฎีกา ตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว

#เคียงคู่ความสำเร็จ

